

8

"תקשובי"

השעות הראשונות הן פחד מוות, ליטרלי. כולם שותקים, לא נושמים, לא זזים, לא אוכלים, לא שותים, לא מפליצים, פשוט מנסים להימנע מהכול.

פיפי ראשון בבקבוק. אחד מהלוחמים של החפ"ק כבר לא מצליח להתאפק ומוציא את אחד הבקבוקים, בקבוק נסטי עם פיה גדולה ומתחיל במלאכה.

אני יושב, כל הגוף באדרנדלין, מחזיק את המע"ד ומעביר כל פעם למח"ט כשעולים מולו.

ברגע הזה הבנתי שאני צריך לקבל החלטה איפה אני הולך להיות על הספקטרום התקשובי־אג"מי.

את הספקטרום הזה המצאנו בתקופתנו כקשר"גים. שמנו לב שכל אחד במסלול לקח על עצמו יותר או פחות את התחום האג"מי בהתאם לאופי שלו.

חלק מהמסלול נשאר תקשובי בלבד. המג"ד שלי היה אומר, כל מה שמצפצף ועושה אורות – אחריותך.

מעבר לזה, הם היו מתמקצעים ופותרים תקלות ופשוט מתפקדים כגורם תמיכה מצטיין.

והייתה קבוצה נוספת, שאני השתייכתי לזרם הקיצוני שלה, שבנוסף על התפקיד הטכני לקח את התפקיד האג"מי.

זאת אומרת, לדוגמא כשיש אירוע, אז לנהל אותו בקשר ולא רק לדאוג שהקשר יעבוד. לעלות מול המסגרות בקשר ולוודא האזנה, לקבל דיווחים, להעביר דיווחים מהמפקד ולקבל החלטות קטנות על מנת לשחרר פקקים.

אז בזמן השירות הצבאי שלי הייתי בחלקו הצפוני של הספקטרום, מאוד אג"מי.

באותן שעות ראשונות בתוך הרצועה, כשהתחילו לזרום ידיעות בקשר והתחילו להיות שעות קשות, הייתי צריך לקבל החלטה.

כשהמח"ט והק.אג"ם נרדמו לראשונה ואחד מהמג"דים עלה לשאול שאלה חסרת אחריות, הייתי צריך לקבל החלטה האם אני מעיר את אחד מהם או פשוט עונה לו במקום.

בתור קשר"ג הייתי עונה משהו, אפילו מחרטט משהו בשביל לשחרר את הפקק.

באותו רגע, בתוך הרצועה, מלחמה, לא הייתי מסוגל, הערתי את המח"ט: "מג"ד 77 עולה מולך".

קיבלתי את ההחלטה, אמנע כרגע מלהיות מעורב בדברים האלו.

זאת החלטה שכמה ימים לאחר מכן הקשתה עליי מאוד, כי כשאתה רק תקשובי, אתה חשוב, אבל לא מספיק.

ואני אוהב להיות הכי חשוב שאפשר.

ואז הגיע גם תורי לבקבוק הנסטי. אנחנו כבר עשר שעות בתוך הרצועה, הגיע הזמן לפיפי. זה לא היה כזה נורא, יצא לי מהר ופשוט תקתקתי את זה. העברתי את הבקבוק לסילברמן כשסיימתי, כדי שישפוך את הפיפי מהדרך ירי.

לקראת סוף היום הראשון החטיבה התחילה להתקל, 77, 82 ואפילו 603 התחילו לדווח על עשרות מחבלים שפגשו והשמידו.

באותו רגע לא הבנתי לגמרי מה קורה. להיות בחפ"ק זה מצד אחד להיות במקום הכי מסוכן, בחוד של שדה הקרב. אבל מצד שני, אתה לא רואה את האויב, לפחות לא אני. ישבתי לי בנמ"ר, צמוד למכשיר קשר, עוזר לנהל את הלחימה.

היתקלות ראשונה של גדוד 77, אירוע ראשון שדורש פינוי. איזה לוחם הגדוד הזה, כואב לי הלב, כל־כך הרבה לוחמים נהרגו, נפצעו ואפילו נחטפו ב־7/10, ועכשיו הם הראשונים שסופגים אבדות.

סמג"ד 77 עולה בקשר: "2 ב' חטף מטען צד!" "יש פצועים, פינוי דחוף".

ושם התחיל הטירוף של ניהול האירועים. כל פעם שהיה אירוע, כולם היו סותמים בנמ"ר. אין חטיפים, אין כלום. רק

אני מחזיק את המע"ד, הק.אג"ם והמח"ט מקבלים החלטות ולאחר מכן המח"ט מוריד פקודות בקשר.

הפינוי הראשון היה פינוי מוסק. המסוק הגיע, לקח לנו קצת זמן להוציא את הפצועים, אבל בסוף הם הגיעו למנחת החירום ופינו אותם.

שלושה פצועים פונו, הרוג שנקבע מותו במקום.

האירוע הראשון שלנו, לא אשכח אותו.

החטיבה הזאת שתדמם כל כך הרבה בחודשים הבאים, התחילה לדמם כאן.

בסיום האירוע יש נפילת מתח. כולם נשענים לאחור ושותקים כמה דקות.

מתחילים לדבר על בנג'י. בנג'י היה קצין האג"ם הקודם. רס"ן בנג'י טרקניסקי נהרג כשפינה פצועים ונרצחים תחת אש בבארי.

המח"ט מדבר עליו בהערצה, וכולנו נכנסים לדיכאון עמוק. יוצאים מהדיכאון עם איזה חטיף. אני לא מוכן לאכול. אמרתי לעצמי שאין סיכוי שאני מחרבן בתוך הכלי. אני לא אוכל ולא מחרבן עד שמגיעים לשטח שאפשר לצאת ולחרבן בו.

במשך שלושה ימים כל מה שאכלתי זה אוכל שעושה עצירות, עוגיות עבאדי, ניצ'ר וואלי ושתיתי קצת קצת מים, שלא יהיה לי פיפי.

אבל זה לא היה החלק הקשה. החלק הפיזי הקשה היה השינה. זה לא שלא יכולנו לישון, יכולנו, אבל זוכרים את מי שהמציא את הנמ"ר? סיוט שלא ברא השטן.

ולבחור בן 26 שעבר כבר כברת דרך מהצבא, לבחור שישן רק במיטות קינג סייז עם שש כריות, זה לא פשוט לישון עכשיו בכיסא 50/50 ס"מ ולהישען על איזה מאגיסט בן 19.

הכאב בתחת, כל 20 דקות להתעורר ולהזיז את הפלח. תוך כדי שאני כותב את השורות האלו, אני שם לב שאני יוצא מתלונן, אז אמנע מלהתלונן.

לא משנה, התייעצתי עם חבר והוא שכנע אותי לתאר הכול בדיוק, כי אנשים רוצים לדעת איך החוויה מרגישה, תכל'ס הוא צודק, מי מכם שחושב שאני מתבכייין לגמרי מוזמן לדחוף את הספר לתחת.

אוף, איך נהייתי נרגן עם השנים. כשהייתי ילד הייתי צוחק על כל הזקנים האשכנזים האלה, ואני לפני גיל 30 וכבר מזכיר אותם יותר ממה שאני מזכיר את עצמי בגיל 14.